

A každé kilo, které jsem od té doby přibrala, se připláclo přímo na něj. Teď už jsou to tři kuřata. Jenže! Teď mám aspoň výmluvu. A zdá se, že tu mají široký výběr „plnějších“ modelů.

Popadla jsem pár pěkných kousků, abych si je vyzkoušela, než přijde prodavačka. V tu chvíli jsem si všimla svojí starý podprdy, kterou jsem chtěla na čas vyměnit. Životnost podprsenky je rozhodně delší; tuhle mám teprve – no, *nezdá se to tak dlouho*, a už není bílá a pěkně tvarovaná, ale prapodivně vytahaná, tenká a šedá. Vlastně dost připomíná sloní šourek. Odložila jsem ji na židli a jako by se mi před očima scvrkla, jako nohy čarodějnice z *Čaroděje ze země Oz*.

Hmmm, i když! Ta nová je BÍLÁ a nažehlená a pevná, jako sněhové pusinky vyráběné ve velkém. Košíčky jsou tak pevné, že se teď bradavkami bouchám do brady, ale díky krajkám si připadám docela krásná. Dovedu si představit Petera, jak oněměle zalape po dechu, možná za mnou přijde do ložnice a řekne: „Do prdele! Kolik tohle stálo?“

Prohlížím se v zrcadle ze všech úhlů, zazvoním na prodavačku a čekám. Během chvilky ale vychladnu. Moje *chut'* do života se vypařila a zaplavila mě směsice studu a úzkosti, která ustoupila neblahé předtuše. Vidět se napůl nahá v kabince pod nemilosrdným bílým světlem ve mně vyvolává pocit, jako bych se stala obětí něčeho neznámého a lékařského. Tenhle pocit se mě zmocnil tak silně, že když vejde prodavačka, jsem si jistá, že mi oznámí, že mi zbývá šest měsíců života.

Oddělení je plné překrásných hedvábných, krajkových věcí, v úchvatných barvách, ale všechny, které přinesla ona, jsou praktické a bez jakýchkoli ozdob – tak nějak bych si představovala vládní podprsenky navržené pro vězení. Je to proto, že jsem těhotná, nebo protože vypadám, jako že už jsem si v životě užila až až? Myslí si, že potřebuji srazit hřebínek? Najednou se cítím hrozně malá a zranitelná, jako uprchlík, kterého mají odvést.

„Tuhle nebudete moct nosit.“

„Proč ne?“

„Nemůžete nosit kostice, když jste těhotná.“ Proč? Copak ten drát vysílá podvratné zprávy k plodu? Všichni se proti mně spikli, aby ze mě udělali škaredku, vím to.

„Jak povyrostete, tlačí na vršek vašeho břicha.“

„Aha.“ Moje břicho nebude až někde TADY nahoře! (Ale je, samozřejmě.) Vezmu si další. Zírá na mě a s odevzdaným výrazem se ponoří do zasmušilého ticha. Nakonec řekne: „Jak se v ní cítíte?“ tónem, kterým by kat mohl mluvit o svém laně. Zkusím si další dvě naprosto asexuální.

„A kdy dostanu tu – kojící?“

„No, určitě ne teď!“

„Ne, samozřejmě.“ *Nesmysl.*

„Musíte přijít znovu – až budete větší.“

„Dobrá. Dobrá.“ Jak rychle se odsud dostanu? Pokusila jsem se skrýt sloní šourek pod tašku, ale ona si ho stačila všimnout a, jako přísný hygienik, ho prohlásí za vhodný k demolici.